

Români!
Răspândiți cât mai mult printre voi această revistă.

ANUL II, No. 12

UN NUMĂR 3 LEI

15 SEPTEMBRIE 1923

APĂRAREA NAȚIONALĂ

ORGAN AL „UNIUNII NAȚIONALE CREȘTINE”

— APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI —

REDACȚIA: Str. Pictor Grigorescu, 9 II

Abonamente: LEI 80 ANUAL

SUMAR:

Ceilalți doi savanți N. Iorga	A. C. Cuza
Ce trebuie să facem	Prof. C. Popovici
Organizația jidovească	Verax
O tristă figură universitară	Biki
Evreii	***
O iluzie optică	***
O lămurire necesară	Verax
Patrihoții dela Dorohoi	***
Diverse	***

BUCUREȘTI

Tipografia „STEUA” Strada Vasile Lascar No. 40 bis, Telefon 15/77

1923

D-lui

Bolșevismu este judaism. Am dat deseori în această revistă dovezi că bolșevismul este de esență jidovească. Acum în urmă, cu ocuziunea persecuțiunii bisericești creștine de către autoritățile bolșevice a eșit mai în evidență faptul că toată această mișcare este condusă de jidani. Iată ce putem citi în ziarul *Nakanune*, ziar rusesc ce apare la Berlin:

„În toată Rusia sovietică n'a avut loc nici o persecuțiune a rabinilor din partea autorităților; nici o sinagogă sau local public jidovesc n'a fost pângărit, după cum se întâmplă zilnic cu preoțimea și cu bisericele creștine.

„Biserica jidovească se bucură în Rusia de o completă libertate.

„Libertatea completă în mijlocul exterminării generale, iată semnul triumfului jidovesc“.

Scapă-mă Doamne de Prieteni. Jidanii au ca prieteni pe toți socia-

liștii din lume, socialismul fiind o invenție jidovească. D-l Bouglé, care a ținut o serie de conferințe la București e socialist și ca atare prieten jidanilor. Iată ce publică d-l Bouglé în ziarul *Le Quotidien* relativ la evenimentele antisemite din țara românească.

„Amintirile războiului sunt încă vii și dureroase. Mulți jidani vorbind bine nemțește, au fost în legătură personală cu năvălitorii țarei.

Pe de altă parte, intermediari prin deflniție, fie ca mici negustori, fie ca mari bancheri, ei au fost cei ce au tras cele mai mari foloase materiale de pe urma războiului.

Și fiii lor umplu aceste universități prea mici, în care fiii de țărani români cu mare greutate reușesc să-și plătească locul“.

După cum vedem savantul Bouglé susține pe prietenii lui jidani, întocmai ca funia pe spânzurat.

APARAREA NAȚIONALĂ

ORGAN AL „UNIUNEI NAȚIONALE CREȘTINE“

No. 12

BUCUREȘTI.—15 Septembrie 1923

Anul II.

CEILALȚI DOI SAVANȚI N. IORGA

— Savantul de ieri și savantul de azi —

Ziceam să sunt *trei savanți Nicolae Iorga*—nu unul cât trei, cum s'ar putea crede, după cantitatea producției, ci trei în aceeași ființă—care își schimbă concepția față de aceeași problemă = *savantul de alaltăieri, de ieri și de azi*.

După ce am arătat ce a fost *savantul de alaltăieri*, nu ne mai rămâne dar decât încă doi: *savantul de ieri și de azi*.

Ca să nu așteptăm prea mult, pentru a-i cunoaște, vom preciza dela început—repetăm:

Savantul N. Iorga de ieri, „antisemit“ și savantul N. Iorga de azi, „prosemit“.

„Antisemit“, contra Jidanilor, „prosemit“, pentru Jidani. Dar „prosemit“ belicos, furios, injurios, sentențios. Precum era altădată „antisemit“ = sentențios, injurios, furios, belicos. Tot așa. Și vom ilustra cele spuse.

Chiar din primul moment al apariției „Neamului Românesc“, de când începe colaborarea noastră, și anume în numărul 3 al anului I. dela 18 Mai 1906—primind, cum se vede, în toată doctrina mea naționalistă antisemită, cu concluzia logică a *eliminării Jidanilor*—savantul N. Iorga declară solemn (loc. cit. pag. 35):

„Noi suntem Stat național român, de un singur neam românesc, de o singură lege creștină de un singur trecut al Românilor și de un singur viitor al lor“.

Va să zică: *un singur neam românesc de o singură lege creștină*. Fără Jidani! Și savantul N. Iorga precizează, zicând:

„Într'un astfel de Stat, s'a întâmplat de au venit Evrei sau se întâmplă de se găsesc. Nu putem face nimic împotriva acestui lucru. În putința unei asimilări, care ar face din ei un singur lichid, cu apa noastră de desupt și cu untdelemnul lor de-asupra, nu vedem nici o mântuire“.

Nu este dar *nici o asimilare posibilă* — recunoaște acum savantul N. Iorga. Iar în ce privește asimilarea prin școli, se pronunță hotărît, cum am zice astăzi, pentru „*numerus clausus*” declarând:

„*Noi avem școli naționale înainte de toate pentru Români, iar pentru alții numai în limita locurilor slobode. De oarece suntem însă săraci, nu prea rămân astfel de locuri slobode. Evreii însă, cari știu că învățătura e de aur, se năpustesc la școli. Deci ei sunt siliți să-și facă școlile lor.*”

Prin urmare, nici un fel de confuzie nu poate să existe: *Românii sunt Români, Jidani, Jidani.*

Această concepție, este concepția principală a naționalismului, pe care o împărtășia, fără nici o rezervă, savantul N. Iorga atunci, zicând „*Neamul Românesc*”, anul I, No. 66 din 24 Decembrie 1906, pag. 194):

„*Nationalism înseamnă iubirea și apărarea neamului tău mai presus de orice, înseamnă a iubi pe această cale firească omenirea.*”

„*Patriotism înseamnă iubirea pământului țării tale, nu pentru hrana ce ți-o dă, ci pentru amintirile legate de dânsul și pentru cât cuprinde el din viața neamului tău.*”

„*Rasele sănătoase sânt naționaliste și patriotice.*”

„*Naționalitate*” se înțelege în înțelesul pastrării lor și a pământului lor, așa dar: a Românilor, România pentru Români. *Numai pentru Români!* Cu excluderea străinilor, în deosebi Jidani, cu cari chiar zice că târziu s'au curând vom trebui să avem o răfuială (N. R. Anul I 1906, pag. 629):

„*Nu vom uita din toate aceste dureri și jigniri numai pe acelea ce mi-au venit dela străini. Arendașii străini... Uneltitorii străini... Intetitorii străini... Instrăinații...*”

„*Cu aceștia va trebui, curând sau târziu, o răfuială.*”

„*România a Românilor, a tuturor Românilor, numai a Românilor.*”

„*E marele program al viitorului.*”

Prin acest mare program al viitorului, de excludere a Jidanilor, se deosebește savantul N. Iorga de jidaniți”, în deosebi de tachisti, cari socotesc că pot să facă politica românească cu Jidani. Și iată ce zice, adresându-se unuia dintrînșii, în numele *acestei doctrine naționaliste*, în articolul dela 17 Februarie 1908, cu titlul „*Naționalism și Tachism*” (N. R. Anul III, No. 21, pag. 322):

„*D-ta tachist român ești prieten neapărat cu Evreii... dar ești Român... Poate că în inima d-tale, care e în stare a cuprinde atâta prietenie cu atâta Jidătime, mai trăiește o scântie din acel foc nobil care se chiamă iubire pentru țara d-tale, pentru nația d-tale... Ți trebuie numai o altă concepție a vieții unui neam și a chemării unei politice.*”

„*Neamul, acela hotărăște totul. Făptură minunată a lui Dum-*

„*nezeu... neamul are drept a fi stăpân singur pe teritoriul său național, înlăturând și pe dușmanul ce stăpânește cu arma o parte din acest teritoriu, și pe acela care, prin meșteșuguri, furisându-se ocupă în chiar Statul ce poartă numele neamului, o parte din acest teritoriu.*”

„*Presupun că ai înțeles și merg mai departe.*”

„*România și împreună cu ea, toată Țara Românească, de supt orice stăpânire, trebuie să fie, după dreptul cel mai firesc și mai sfânt, a Românilor.*”

„*Cultura toată să fie a lor și pentru scopurile lor. Gospodăria de toate ramurile să le slujească numai lor. Fiecare din aceste forme de munca omenească să fie oglinda neamului și mijlocul lui de a răzbate, de a se impune, de a birui în lume. Străinul poate fi întrebuințat și răsplătit, fără a fi primit vreodată în cetate...*”

„*Și dacă e așa — ai înțeles și până aici, confrate? — politica românească nu poate sluji decât interesului obștesc al Românilor. Ea nu se poate face în asociație cu Marmorosch și Blank... Ci politica românească se face pe temeiul convingerii că neamului i se cuvin toate pentru a-și desfășura, în folosul civilizației universale, toate însușirile; ea se face cu împărtășirea elementelor românești, a tuturor elementelor românești și numai a lor, pentru folosul Statului, pentru folosul gospodăriei, pentru folosul culturii, — toate desăvârșit și exclusiv naționale.*”

„*Exclusiv naționale*” — așa dar, fără amestec cu Jidani, cum făceau tachistii. Căci „*neamului i se cuvin toate*”: Românilor de sânge, firește, „*tuturor*” elementelor românești, „*numai*” lor, pentru folosul Statului, pentru folosul culturii. Și sublinierile sunt ale savantului N. Iorga, pe care *ironia immanentă* — pare că prevăzând ceea ce era să se întâmple acum — îl pune să zică atunci:

Politica românească... nu se poate face în asociație cu Marmorosch și Blank...

Nu se poate face cu Marmorosch și Blank — zice N. Iorga, desigur, ca savant, ca om de știință, nu ca un fleac, care s'ar putea contrazice. Căci spusele sale rezultă *din doctrină*, ele sânt bazate dar pe un *adevăr științific*, dedus dintr'un *principiu*, valabil oricând: al *naționalismului*.

Dar ca să nu fie nici o îndoială posibilă, că e vorba de o *doctrină științifică*, și că această doctrină — *naționalismul* — se impune ca un adevăr dovedit, savantul N. Iorga vine să lămurească, în teorie, „*ce este naționalismul*”, într'un articol de fond, publicat sub semnătura sa în numărul festiv al „*Neamului Românesc*”, dela 23, 25, 28 Mai 1908. Textul acestui articol — unic, în felul acesta, din întreaga colecție — *e tipărit cu literă roșie*. Pare că anume, și aici: „*ironia immanentă*”, prevăzând că va roși mai târziu. E vorba de text, nu de savantul N. Iorga. Și iată ce zice atunci (N. R. Anul III, No. 61, 62, 63, pag. 951):

„*Sunt mulți cari se zic naționaliști, fără a-și da seamă că*

„naționalismul e și o doctrină, pe care, dacă ai înțeles-o, n'o poți părăsi, căci nu există argumente care s'o poată distruge.

Sunt mulți cari nu-și închipuie că naționalismul e și un fel deosebit de a înțelege și judeca toate problemele curente ale vieții noastre și politice, și economice și culturale, ca el, în sfârșit, date fiind împrejurările dela noi în acest moment — nevoia prefacerii tuturor lucrurilor pe o bază de realitate care să ne fie proprie și să oglindească firea noastră, — că el, deci, este, în același timp, și o notă morală.

Astfel naționalismul nu se poate compara cu celelalte nuanțe politice...

Naționaliștii adevărați sunt un număr de oameni cu înțelegere, conștiință, hărnicie și caracter, cari-și dau seamă că un neam e o ființă organică, un fapt viu al lumii, care poate să fie, ori să nu fie, să se ivească sau să moară, dar nu se poate preface în altă faptură organică. Și așa fiind, el nu e chemat decât la desăvârșirea ființei sale în folosul *civilizației universale*, care răspândește asupra oamenilor lumină și fericire.

Așa vorbea — din convingere științifică, desigur — savantul N. Iorga de ieri.

Și iată acum, că apare — în cadrul istoriei — savantul N. Iorga de azi.

Savantul de azi, nu mai gândește ca savantul de ieri. Așa că te întrebi: dacă a gândit vre-odată?

Ieri, savantul N. Iorga zicea:

„Naționalismul e o doctrină, pe care dacă ai înțeles-o n'o poți părăsi, căci nu există argumente care s'o poată distruge”.

Azi pentru savantul N. Iorga, naționalismul nu mai este o doctrină care să nu se poată distruge pentru că a părăsit-o. Găsind argumente, de sigur — care să o poată distruge.

Ieri savantul N. Iorga declara:

„Politica românească nu se poate face cu Marmorosch și Blanck”.

Azi, savantul N. Iorga face politica românească cu Marmorosch și Blanck, ba încă îl proclama, în plin Congres al Ligei pentru unitatea culturală a tuturor Românilor, pe Aristide Blank, ca *un mare Român cultural*!

Ieri, savantul N. Iorga recunoștea că un neam este o ființă organică, un fapt viu al lumii, care poate să fie sau să nu fie, dar nu se poate preface în altă faptură organică. Iar în deosebi despre Jidani, față de Români, zicea că Jidani sunt străini în înțelesul absolut al cuvântului, că au fost, sânt și vor fi astfel totdeauna, neputând face parte din făptura organică a nației românești.

Azi, pentru savantul N. Iorga un neam nu mai este o ființă organică, iar Jidani trebuie să facă parte din făptura organică a nației românești, ca „*fii ai aceleiași nații*”, cum a zis la constituirea dela Văleni, dela 5 August 1923.

Ieri, savantul N. Iorga zicea:

„Noi sântem un Stat național român, de un singur neam românesc, de o singură lege creștină de un singur trecut al Românilor și de un singur viitor al lor”.

Azi, pentru savantul N. Iorga noi nu mai sântem un Stat național român, de un singur neam românesc, de o singură lege creștină, de un singur viitor al Românilor. Ci Statul național român, trebuie să aparțină la două neamuri, românesc și jidănesc, cu două legi, creștină și mozaică, și cu două viitoruri, al Românilor și al Jidanilor, deopotrivă, în cadrul aceluiaș Stat.

Ieri, savantul N. Iorga cerea să se aplice Jidanilor „*numerus clausus*”, în școli, zicând:

„Noi avem școli naționale înainte de toate pentru Români... Evreii... să-și facă școlile lor”.

Azi, savantul N. Iorga susține că noi nu trebuie să mai avem școli naționale înainte de toate pentru Români, ci trebuie să primim pe Jidani cu drepturi egale. Și insultă pe studenții cari voesc să aplice *principiul său*, de altădată, declarând acum că „*numerus clausus*” este o „*absurditate*” („Hiena” de Joi 14—21 Februarie 1922, pag. 3).

Ieri, savantul N. Iorga tăgăduia în genere orice drept de existență presei jidănești din România, și în deosebi despre ziarul „Adevărul” zicea că este un ziar național evreesc împotriva țării Românești, și că lumea îl cumpără numai pentru că sunt „*necesități inexorabile și impurități morale*”.

Azi, savantul N. Iorga recunoaște presei jidovești din România toate drepturile, și colaborează la ziarul „Adevărul” — participând la beneficiile „*necesităților inexorabile și impurităților morale*”, pentru care se vinde. Se vinde — bine înțeles — „Adevărul”.

Ne oprim în fața acestui *spectacol unic* — pe care a putut vreodată să-l ofere un *om de știință* — ca în fața tuturor catastrofelor: *muți*.

Căci e o catastrofă morală fără exemplu: a omului cu două științe, punându-se în dilemă să i se poată spune, că nu a avut nici odată *știință*, sau că nu este *om*.

A. C. Cuza

D-nii abonați sunt rugați să ne avizeze ori de câte ori primesc revista, pentru ca să putem face reclamațiunile necesare la poștă.

CE TREBUE SĂ FACEM?

Misiunea înaltă ce o aveți, mai ales acum când voiți să dați Constituția țării, face din fiecare din Dv. un Suveran, nu numai al generației prezente, ci și al generațiilor viitoare. De aceea răspunderea Dv. față de viitorul neamului este mai mare decât a soldatului pe front. După cum România Mare este fructul sacrificiului celor 800 mii de martiri români, și a altor ca Avram Iancu, Horia, pe veci binecuvântați; tot așa de înțelepciunea Dv. depinde ca România, românească să fie, a copiilor Dv; sau să fie a celor 800 mii ovrei, cari au binevoit să vie de peste Nistru prin grația și umanitatea noastră, ca să umple golul lăsat în populație de eroii noștri.

Societatea Zionistă *Ica* a cumpărat 30 mii hectare, alte societăți la fel. Moșii, păduri, mine, industrii, comerț, acțiuni de ale Băncii Naționale, proprietăți, mărfuri, case, vii, au intrat și vor intra în mâinile noilor cetățeni prin speculă până la sânge pe când funcționarii se sting de foame, și țărani zac în întineric și boli.

Românul nu mai are cu ce să-și dea copilul la școală. Optzeci și cinci la sută în licee, din Moldova mai ales și în Universități și școli de inginerie, sunt streini de neamul nostru. La serbările liceelor steagul zionist se întrece cu tricolorul dela Mărășești și chiar profesori de liceu români, conduc coruri de elevi, cari înaltă imnuri glorioșilor strămoși ai acestor elevi, foști stăpânitori ai vechiului Ierusalim, azi stăpânitori ai țării noastre.

Guvernul nostru nu este decât vice-guvern al lui Sir Herbert Samuel. Fiți mândri români din România Mare!

Numerus Clausus se aplica astăzi de fapt numai românilor. Sărăcia, Suverana noastră, l'a legiferat mai presus de parlamentul țării.

Așa este, Domnule reprezentant al națiunii! O știți. Ce e de făcut cu stăpânii noștri? Să-i alungăm? Nu. Am fi neconsecvenți. Doar noi i-am lăsat să vie. Să-i asimilăm? Ar fi poate dorința noastră vie. Dar legea îi oprește. Ei au Constituția lor: oricare va fi Constituția ce veți vota-o, bună sau rea. Alesul lui Dumnezeu nu se asimilează cu robul său.

Atunci, să ne strângem rândurile. Acum, ori nici odată. Să începem prin a ne apăra cultura noastră, care este la baza conștiinței, solidarității economiei noastre.

Vom propune o soluție, unica soluție, care ar putea nu numai să asigure dezvoltarea noastră culturală și economică, dar și armonia între noi și minorități.

Fie prin tratate, fie prin voința noastră, noi am recunoscut tuturor minorităților dreptul de a se constitui în eforii. Acest lucru ne convine și iată de ce: noi avem un fond de rezervă public: Țara noastră păstrată cu sângele și mintea atâtor generații de înaintași, cu bogățiile ei generale și brațele ei muncitoare. Sfânta noastră țară

dela Călugăreni, Războeni, Orhei, Abruzi, Oituz și Mărășești, cu milioanele ei de muncitori. Acest fond de rezervă să-l punem la dispoziția tuturor confesiilor.

Dar mai avem și un fond de rezervă particular, **sânt averile secularizate la 1864**, averi cari se secularizează și azi, averile particulare hărăzite de voievozii și boerii noștri pentru scopuri creștinești. Acest fond ne aparține numai nouă. Valorează 40—50 miliarde. Să desecularizăm averile aceste. Marele Odobescu propuse chiar ca ele să nu fie trecute în bugetul statului, ci să fie destinate pentru cultura poporului.

Când am secularizat aceste averi, numai noi românii aveam drepturi în țara asta. Acum când facem România Mare, în care intră comunitățile tuturor neamurilor, cu drepturile lor, averile secularizate sânt dreptul exclusiv al comunității românești creștine. Intrăm fiecare comunitate cu fondul nostru de rezervă. Di Stern Bercovici, oricât de buni români ar fi, nu vor putea protesta în fața legii națiunilor, dacă readucem la matcă aceste averi. Cu ce drept pot cere să se înfrupte din averile particulare ale generoșilor noștri voievozi și boeri? Noi n'am secularizat nici un fond mozaic sau catolic.

Unde vom ajunge dacă periodic secularizăm bunurile noastre și lăsăm sacre și inviolabile bunurile celorlalte confesii și minorități? Cum încurajăm noi în viitor marii noștri donatori?

A da câteva milioane pentru învățământ, din buget, și numai atunci când se fac mișcări antisemite, nu este o soluție a problemei noastre românești. Ne trebuie un fond exclusiv al nostru național.

Vom primi în instituțiile noastre și copii de alte neamuri, dar în virtutea milei creștinești, a generozității specifice nouă și în vederea unei asimilări, nu în virtutea tratatelor.

Dar veți zice: Dacă din punct de vedere juridic, nimeni nu poate contesta dreptul nostru la averile secularizate, dacă avem dreptul și datoria să revenim la soluția lui Odobescu, cum vom realiza din punct de vedere practic acest drept? De unde să dea Statul acestei eforii naționale, ori ortodoxe cele 40—50 miliarde ce i le datorește?

Nu e nevoie să i le dea. E nevoie să i le recunoască. Aceasta nu se poate face decât acum. Inscriveți în Constituție un alineat prin care se face acea recunoaștere. Realizarea: conform Constituției acestă se va înscrie o ipotecă în averea Statului pentru contra-valoarea acestor averi. Mai târziu aceste averi se vor evalua prin expertize, după valoarea lor actuală, indiferent de cine le are acum în posesie. Proprietarii actuali sau Statul rămân proprietari de drept comun. Eforiei însă i se va recunoaște contra-valoarea proprietăților donate.

Statul va servi eforiei 3—5% pe an, circa 1½ miliarde. Se vor face burse, căminuri, licee la țară, unde copii de țaran să se poată releva; iar copii orașenilor nevoiași să crească la aer curat, material științific și didactic, premii pentru literatură, artă și știință, cultura creștinească și înzestrarea fetelor vrednice, ferme, gospodării, industrii

sătești. Orfanii de război, văduvele și invalizii, vor găsi întrebuințări vrednice de ei.

Dar veți zice: chiar acest miliard anual de unde să-l ia statul? Mai întâi statul trebuie să dea pentru învățământ, altfel nu aduce iniște în țară. E deci o necesitate de stat. Vorba e să dea pentru români din averea românilor ortodoxi. Apoi să dea în fiecare an. Numai așa se pot astâmpăra turburările anisemite și putem trece în fața streinătății de popor civilizat și tolerant cum în adevăr sântem.

Și apoi nu e numai chestia anti-semită; dar trebuie să arătăm și noi omenirii ce poate geniul rasei noastre, chemând întreg poporul la cultură. Nu trebuie să fim paraziții civilizației altor popoare.

Dar încă odată. De unde mijloace? Să se pună taxe pe comercianți și pe corbii de război (90 la sută streini). Spre a se încuraja comerțul românesc această eforie ar prelua asupra ei o cotă din noile dări, mai ales la începători.

Recunoașteți acum numai principiul constituirii acestei eforii prin Constituție. Pe urmă îi veți da cât se va putea și cât veți voi, căci eforia tot în mâna statului va fi. Dar nu lăsați acest drept exclusiv al nostru din mână.

Încă un venit care e drept să se verse acestei eforii va fi acela care va rezulta din exproprierea subsolului țărănilor.

Veți obiecta poate: dar dacă noi facem eforia noastră, atunci și ovrei vor face eforii cu universități, spitale, etc. Nu e pericol. Aceste instituții costă prea mult. Apoi mai bine să construim aci decât să exporte capitaluri zioniste în Palestina.

Dar veți zice: Dacă noi românii nu suntem vrednici să rezistăm economic, atunci să vie alte nații să ne domine. Să vedem așa este? Vom arăta că nu poporul creștin e de vină, ci politica economică a statului a fost pare-că într'adins condusă spre sărăcirea elementului românesc. Marea masă a românilor formează trei clase, țărani, funcționarii și boerii. Ce a făcut statul cu ele?

Boerilor li s'a confiscat pur și simplu moșiile. De ce numai averile boerilor români, nu și ale bancherilor ovrei? Iată o neegalitate de tratament între cetățenii aceleași țări? Pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

Funcționarii! Și-au cheltuit și bruma de avere ce o mai aveau, și zestrea nevestei, ca să poată sluji statul tuturor confesiilor, care se îmbogățeau din munca acestor funcționari. Cei cari n'au avere, nu le rămâne decât bacșișul sau subnutriția. Chiar profesorii își retrag copiii dela școli, ne-având cu ce să-l ție.

Țăranii! N'au profitat mare lucru din expropriere; din cauză că n'au fost organizați spre a valorifica pământul expropriat. Apoi trebuia oprită consumația alcoolului. Tuberculoza, care era așa de rară la saie se ia acum la întrecere cu sifilisul și pelagra. Intunericul cel mai profund domnește la saie.

Dar comerțul? A fost o epocă, când comercianții ovrei s'au îmbogățit prin falimente și incendii. Comerciantul român, cetățean, alegețor, părinte de familie, nu-i dădea mâna să facă închisoare ca

falit, chiar cu speranța de a fi reabilitat. Așa a fost distrus comerțul român.

Vedeți, Domnule Senator, pe deoparte statul însuși a sărăcit toate clasele sociale românești, pe de altă parte concurența neloială a distrus comerțul românesc.

Dar rechizițiile și pagubele de război, tot românii le-au suportat.

Și acum românii sunt de vină că suntem așa de decăzuți economic? Pentru că poporul român a fost sacrificat și exploatat, pentru aceasta nu merită să trăiască? Copiii noștri să fie înlăturați din școli, prin sărăcie, nu prin lipsă de aptitudini, și prin aceasta să fie înlăturați dela conducerea viitoare a țării?

Aceasta este soarta care le-o hărăzii dacă nu veți lupta. Ascultați de șeful D-v. politic, dar disciplina de partid să nu meargă până acolo încât să trădeze viitorul copiilor Dv. Aci datoria Dv. este să convingeți șeful. În fața chestiunii românești nu există guvern și opoziție. Există numai români.

Salarizarea cinstită a funcționarului și alte reforme se impun, dar mai ales această reformă a readucerii la matcă a averilor secularizate, trebuie înscrisă acum în Constituție. E singura soluție care poate aduce armonie între români și ovrei, dar mai ales singura armă de conservare. A o arunca acum înseamnă a face o greșală ireparabilă.

Oare merită cel mai viteaz popor să fie distrus prin cele mai mizerabile mijloace?

Copiii noștri să devie paria unui popor cuceritor prin penetrație pacifică și prin generozitatea cu care i-am primit?

Așa se îngenuche un popor, care a făcut zid de apărare a Europei contra năvălirii barbarilor, care a fost paratrăsnetul aliaților?

Soldații noștri prin eroismul și agerimea minții lor au stârnit admirația celui mai scânteetor popor. Proba am făcut-o. Europa ne respectă și așteaptă să ne respectăm noi singuri apărându-ne neamul și țara.

România este comoara noastră, este ființa noastră însăși cum ne-a fost transmisă prin sângele și mintea atâtor generații de înaintași din toate ținuturile României Mari. Săn'ești părinte de familie. Strănepoții noștri trebuie să ne fie recunoscători așa cum suntem noi strămoșilor noștri.

Prof. C. Popovici

In numele unui grup de profesori
universitari

Cine dorește să devină membru în „Uniunea Națională Creștină”, se poate înscrie la Administrațiunea „Apărării Naționale”, strada Pictor Grigorescu No. 9. — Prețul unei Cărți de membru e lei 20.—Remis prin poștă lei 25.

ORGANIZAȚIA JIDOVEASCĂ

Din cele expuse în seria de articole care au tratat despre organizațiunea jidovească rezultă că jidanii ori unde se află în număr ceva mai mare se constituiesc în stat ocult și se leagă între ei în astfel de mod încât dizolvarea lor în mediul înconjurător este complet exclusă. Oamenii politici, al statelor creștine, care își închipue că pot suprima particularismul ovreesc prin acordarea de drepturi politice acestor din urmă dau dovadă de ignoranță relativ la chestiunea ovreiască și de o mare naivitate în materie de psihologie socială.

Ei nu fac de cât să întărească elementul ovreesc, facilitând unei organizațiuni secretă să domine organizațiunea statului creștin și să permită unei minorități parazitare să își consolideze starea socială și economică pe spinarea popoului băstinaș.

Constituind un stat în stat Jidanul umblă nu numai după o singularizare ci și după privilegii. El nu cere să fie izolat de ceilalți cetățeni ai țării în care se află, ducând o viață separată de ei, cum o ducea în ghetourile din evul mediu; nu, el cere să aibe toate drepturile cetățenești, și pe lângă aceasta să mai dispue de anumite drepturi acordate în mod special rasei ovrești, cu alte cuvinte să aibă privilegii. „De ce, zice Bernard Lazare, Jidanii au fost urâți în toate țările și în toate orașele? Pentru că nici o dată n'au intrat în aceste orașe ca cetățeni, dar ca *privilegiați*¹⁾“. A primi egalitatea cu ceilalți cetățeni ai statului ar fi o negare a preceptelor biblice și talmudice. Nu este el Jidanul, fiul lui Dumnezeu care îi a promis dominațiunea lumii? Nu sunt ceilalți oameni, Goimi sau Akum, după cum îi denumește talmudul niște simple vite su chip de om? Cum poate dar descendentul lui Izrael să se mulțumească a fi considerat egalul animalelor. El trebuie să fie pus d'asupra lor, el trebuie să fie privilegiat. Jidanii nu doresc să se asimileze în nici o țară din lume locuitorilor băstinași. „Pre-

tutindeni ei voiau să rămână Jidani și pretutindeni ei obțineau privilegii care le permiteau să înființeze un stat în stat. Mulțumită acestor privilegii, acestor scutiri de serviciu, acestor scutiri de impozite, ei se aflau în scurt timp într-o situațiune mai bună ca cetățenii orașelor în care ei se stabiliseră: prin aceste privilegii ei putea să învântească operațiuni comerciale cu mai mare ușurință și să se îmbogățească mai repede²⁾.

La tratatul de pace dela Versailles și St. Germain, Jidanii lucrează pe capete pentru obținerea de astfel de privilegii. Ei presează cu toată greutatea influenței ce căpătaseră fie direct fie asupra anturajului lui Wilson, Lloyd George și Clemenceau, pentru ca Polonia și România să acorde Jidanilor pe lângă egalitatea civilă și politică anume privilegii ca Sâmbata să fie considerată ca sărbătoare legală pentru Jidan. Polonia a fost nevoită să acorde acest privilegiu umilitor pentru națiunea poloneză. România mai dârjă a rezistat și a izbutit să suprimă din tratat această clauză care ar fi constituit din paraziți din România niște privilegiați. Jidanii interpretează acest succes al guvernului român ca o persecuțiune în contra lor și M. Bernfeld o subliniază în lucrarea sa *Le Sionisme*. Faptul de a nu le acorda un privilegiu e considerat de Jidani ca o persecuție.

Bernard Lazare recunoaște că aceste privilegii după care fug jidanii, le dobândesc ușor mulțumită faptului că ei sunt uniți pe când elementele în mijlocul cărora trăesc sunt răzlețe. „Constituiți într'un corp solidar, Jidanii izbutesc a'și face loc cu ușurință în mijlocul societății de azi ale cărei elemente sunt răzlețe. Dacă milioanele de creștini, în mijlocul cărora trăesc jidanii s'ar sprijini unul pe altul, aceștia din urmă ar fi striviți în scurt timp. Ei însă nu practică această unire, și din cauza aceasta Jidanul trebuie dacă nu să domine, cum o afirmă antisemiții, să aibe cel puțin *maximul de avantaje sociale*³⁾.

Organizațiunea lor socială, precum și educațiunea lor talmudică a avut ca rezultat să dezvolte la jidani un orgoliu incomensurabil. În judaism este adânc înrădăcinată ideea

1) Bernard Lazare. *L'Antisemitisme, son histoire, ses causes* 1894, p. 25.

2) Ibidem p. 7.

3) Ibidem p. 382.

că jidanii formează un popor distins, și că viitorul lor va fi extrem de glorios. Dr. Bernhard Cohn afirmă cu convingere în „Jud. pol. Zeitfragen” din 1899: „Noi suntem cei aleși! Trebuie să purtăm capul sus cu mândrie, și să cerem dela ceilalți oameni o considerațiune deosebită. Nu cerem egalitate, ci privilegii!”⁴⁾ Hipertrofia aceasta a orgoliului jidovesc este de dată veche și se găsește redată pe larg în Psalme. Iată ce aflăm în această privință în al doilea Isaia:

„Națiunile se vor uni pentru a purta omagiile lor poporului lui Dumnezeu. Toată bogoția națiunilor va trece în mâinile poporului jidovesc, ele vor merge înlanțuite în urma poporului ovresc, ca niște captivi, prosternându-se în fața lui; regii vor crește pe fiii jidanilor și prințesele vor fi doicile copiilor lor. Jidanii vor comanda Națiunilor; ei vor chema la ei popoare pe care nu le cunosc, și popoare ce nu îi cunosc vor veni spre ei. Bogățiile mărilor și averile națiunilor vor reveni dela sine jidanilor. Poporul și regatul care nu vor servi pe Izrael va fi distrus. Poporul ales va bea laptele Națiunilor și va suga sângele regilor; el va mânca avutul Națiunilor și se va acoperi cu gloria lor. Jidanii vor trăi în belșug și în bogăție, fericirea lor nu va cunoaște sfârșit, inima lor se va bucura, ei vor crește ca iarba. Jidanii vor fi o rasă binecuvântată de Dumnezeu, preoții și slujitorii Domnului, poporul întreg va fi un popor evlavios. Posteritatea jidanilor și numele lor va fi etern, cel mai mic dintre ei se va multiplica de mii de ori și cel mai infim va deveni o mare națiune. Dumnezeu va face cu ei o alianță eternă, el va domni din nou asupra lor, și puterea lor asupra oamenilor va fi așa de mare încât vor merge cu pași mari asupra înălțimilor pământului”⁵⁾.

Așa dar după cum spune G. Batault în *Le Problème Juif*, visul internaționalist al Jidanului, este unificarea omenirii prin legea ovreiască, și sub direcția și dominațiunea poporului ales. „Ceeace este extraordinar, e desigur această exagerare a orgoliului fanatic care a permis unui așa de mic popor să viseze un plan așa de gigantic față de mi-

cimea lui, ca să supue și să domine pe toate celelalte popoare”⁶⁾.

E în adevăr un mare contrast între pretențiunea de dominațiune a acestui popor și foloasele sau serviciile pe care ei le aduc mediului pe spinarea căruia trăesc. Am văzut că acest popor deși e cel mai vechi din popoarele ce viețuiesc azi în Europa, e cel ce a contribuit mai puțin la progresul omenirii pe terenul științific și al artelor. Afară de câțiva indivizi răzleți care au dat puțin lucru civilizațiunei ariene, căznindu-se a se adapta la mentalitatea ariană și la concepțiunea creștină, încolo poporul jidovesc a manifestat o sterilitate patentă pe toate terenele de activitate civilizatoare, și n'a putut să și imprime o notă națională nici unei forme de manifestare artistică. Cu toată incapacitatea lor pe terenul cugetărei idealiste și artistice; cu toată incapacitatea lor de a constitui un stat independent și trăind pe propriile lui mijloace productive, cu toată incapacitatea de a fi altceva decât un popor de paraziți neputând trăi decât acolo unde există alte popoare care să producă bunurile din care să trăiască și poporul jidovesc; cu toată incapacitatea lor de a organiza altceva decât camăta și comerțul parazitar bazat pe speculă, ei totuși au pretențiunea să guverneze pe ceilalți oameni; să recolte acolo unde n'au semănat și unde mai ales n'au muncit; să se bucure de toate bunurile materiale și de toate onorurile, și într'un cuvânt să joace față de arieni același rol pe care aceștia îl joacă față de indigenii din coloniile africane. Această particularitate a mentalității ovreești este un fenomen de ordin patologic, e boala *măririlor*, boală nu a unui individ, ci a întregului popor ce purcede din Izrael.

6) Idem p. 136.

A. APĂRUT:

Situația demografică a României

de EM. D. B. VASILIU

De vânzare la toate librăriile și în str. Fictor Grigorescu, 9

Prețul 20 Lei

4) Kyffhäuser Semigothaismen 1914, p. 330.

5) G. Batault *Le Problème Juif*. Paris Plon-Nourrit & Co. p. 133—134.

englezește și la întrebarea unui coleg dela „Junimea“, cum de-a tradus pe Macbeth dacă nu cunoaștea limba englească, Carp nu se sfiește de-a-i răspunde: „Apoi, gugumane, aici e meritul să traduci pe Shakespeare fără să știi englezește!“ și cu toate acestea lui Carp nu i s'au făcut nici odată imputări atât de grave, cum i se fac d-lui Stern, care de altminterlea mărturisește singur, că știe englezește din „frageda vârstă“.

Oricum, este constatat lucru că d-l Pârvan publică în „Cultura Națională“ lucrări „proaste“ ca fond și „monstruoase“ ca formă că lasă să se batjocorească limba *națională* și cu toate acestea n'am auzit încă, că d-l Pârvan să-și dea dimisia, fiindcă a lăsat să se publice cu atâta risipă de bani, opere literare românești așa de proaste și periculoase ca ale cetățenilor Streitmann și Stern.

Dar să fim serioși! atunci care e rolul d-lui Pârvan în editura „Cultura Națională“? — tipograf nu este, legător de cărți nici atât, literatură bună vedem că nu ține să publice și dacă nu face nici una nici alta, rolul d-lui trebuie să fie foarte trist: desaproabă mișcarea antisemită a studenților români, care vorbesc bine românește, care simt românește, își iubesc țara și desprețuesc banul ovreiesc; în schimb însă d-l Pârvan și a luat tristul rol de a introduce cu orice chip pe ovreii nepregătiți în literatura românească!

O, te-admir progenitură de origină română!

Biki

RIVISTA DI MILANO

ANTISEMITA-INDIVIDUALISTA

Abonamentul pentru străinătate 40 lire pe an

Administrația: Milano, Via Ugo Foscoli, 4 bis

(Vita Italiana, Iunie)

EVREII

A apărut acum în urmă o broșură scrisă de profesorul I. Găvănescul purtând titlul „La o Răspântie a Istoriei Naționale“, în care printre altele se tratează și chestiunea *jidovească*. Profesorul universitar privește această chestiune din adevăratul ei punct de vedere, nelăsându-se a fi influențat de falsele teorii umanitariste, care n'au fost și nu sânt decât o armă în mâinile *jida-nilor* pentru ca să acapareze forțele economice și să domine popoarele în mijlocul cărora s'au așezat și pe spinarea cărora trăesc.

Dăm mai la vale câteva pasagii din această broșură pe care o recomandăm cititorilor noștri, ea trebuind să figureze în biblioteca oricărui bun român:

O reflexiune specială trebuie acordată populației evreești, destul de numeroase, mai ales în urma Unirii cu Transilvania, Basarabia și Bucovina, cari au adus, — în special cele două provincii din urmă, — un contingent remarcabil de *evrei* în cetățenia română.

Evreii nu au un stat etnic propriu al lor, în afară de hotarele țării străine în care locuiesc.

Unii din ei vor să-l înființeze acolo unde a fost odată, în Palestina, cu ajutorul binevoitor al tuturor națiunilor mari și mici, cari înțeleg importanța internațională a chestiei și apreciază mobilul ideal al demnității naționale, ce inspiră *Evreilor* această dorință.

Aceștia sunt *Sioniștii*.

Alții nu vor înființarea unui stat evreesc à parte. Il cred imposibil, irealisabil.

Sioniștii, consecvenți cu ei înșiși, vor renașterea naționalității evreești în toate particularitățile ei distinctive, accentuarea modului deosebit de a fi, de a concepe lumea și viața, bazându-se pe dispozițiile etnice innăscute și pe tradiția istorică a poporului evreu. Și vor ca această fire caracteristică a rasei să-și găsească libera afirmare și dezvoltare în o țară proprie, într'un stat etnic de sine stătător.

Față de această manifestare politică a naționalității israelite, nu putem avea decât respect. Ca oricărui popor, dorim și poporului evreesc împlinirea visului de dreptate; să poată *dispune singur de soarta lui, în o țară a lui*, adunat la un loc într'un singur stat.

Cei cari nu vor reînființarea unui stat evreesc în Palestina sau aiurea, își zic: Ne-având și neputând avea aiurea un stat al nostru propriu, evreimea renunță la o viață politică propriu evreiască, deosebită în afară de aceea a țării în mijlocul căreia trăește și cu care voește să se confunde, din toate punctele de vedere, păstrându-și ca *deosebire numai religia*.

Evreii ar deveni astfel *cetățeni români de religie mozaică*, fără nici o legătură distinctivă între ei decât felul credinței religioase, care ar fi chestie particulară individuală sau de familie, nu de stat.

Iată cum se exprimă, în astă privință, senatorul Hecht, reprezentantul „minorității” evreiești din primul Senat al României Mari: „Tratatul pentru protecțiunea minorităților nu privește pe Evrei. Ei nu vor să constituie o *minoritate națională*, în afară de familia românească, care să-i închidă din nou în izolarea „ghetto”-ului. Ei vor să fie români, păstrându-și religia”¹⁾.

Tendința acestei cugetări și atitudini este de a ajunge la o *desăvârșită identificare de suflet și manifestare* a elementului evreesc cu masa națiunii române, în afară de religie și biserică, așa cum se vede cazul în țări ca Franța, Anglia, etc.

Nici altă limbă, nici alte obiceiuri decât cele românești.

Și față de acest fei de a fi și de a voi al elementului etnic evreesc nu putem avea decât sentimente binevoitoare, întru cât pornirea lor de asimilare este *sinceră și consecventă*.

Ne place a spera dela mulți Evrei, ceeace s'a văzut la unii din ei,—ca ultimă consecvență a pornirii lor de identificare,—hotărârea de a înlătura și ultima formă de deosebire, atunci când conștiința lor de cetățeni români, ba mai mult, de Români, ar constata că în religia mozaică s'argăsi

1) „Viitorul” dela 1—2 Dec. acel an.

unele prescripții de ordin mai mult terestru decât divin, mai mult politic decât metafizic religios, care ar putea fi o piedică în calea voinței lor de perfectă identificare cu mediul social cultural al țării din care vor din toată inima să-și facă o patrie, în înaltul înțeles etic al cuvântului.

Dar aceasta nu poate fi decât nn rezultat al evoluției conștiinței lor morale, venite din o necesitate internă, nu din afară.

Aceste *două atitudini*, clare și hotărâte: sionismul politic, care tinde a-și crea un stat evreesc propriu în Palestina, și renunțarea fățișă la viața etnică, posibilă numai în statul propriu evreesc — cu tendința de asimilare și confundare desăvârșită în viața politică culturală a poporului român—sunt *singurele atitudini raționale* ale elementului israelit.

Între ele se pot închipui și găsi multe *forme neprecise, șovăitoare, inconsecvente, capricioase*. Dintre ele se deslușește una tipică, puitând în ea caracterul absurdității care îi pecetluște soarta în evoluția firească, înceată poate dar sigură, a societăților omenești spre o viață de armonie dreaptă și rațională.

Să nu vrei *nici stat propriu etnic*, ca toate neamurile pământului cari vor să-și păstreze individualitatea etnică, și să nu vrei nici să pierzi din această individualitate, care, în mod normal și pașnic nu se poate păstra și desvolta decât în o alcătuire politică de stat.

Ci să preferi a duce viață deosebită, proprie, închisă în forme arhaice de gândire și de tendințe particulariste, căutând, ca unitate socială, colectivă, să te deosebești de mediul țării, în care vrei să trăiești parazit, prin tot ce poate da aparența unui popor deosebit, cu apucături și cu suflet deosebit, cu tradiții și ideal deosebit, și căutând a accentua această deosebire *chiar prin păstrarea și cultivarea unei limbi deosebite, care nu este măcar limba neamului tău*, ceeace ar fi o scuză, ci o limbă împrumutată dela alt popor și încă dela un popor a cărui amintire în sufletul românesc nu va putea, de aci înainte, să deștepte alt sentiment decât acela de groază.

Această atitudine care, din punct de vedere logic, e plină de contraziceri, iar din punct de vedere etic formulează

pretenția nedreaptă de a tulbura libera dezvoltare a altui popor, conține, din punct de vedere psihologic, germenul unei provocări permanente.

Rățiunea omenească neperversită n'o acceptă.

Dintre cele două concepții raționale, sionismul, așa de venerabil nu stă în puterea noastră să se realizeze, impune însă Evreilor datoria morală elementară de a căuta drumul patriei lor sufletești, patriei lor adevărate, patriei lor ideale, drumul Palestinei și deci a nu cere să devină *cețățeni* ai unei țări din care nu au gândul nici puțința de a-și face, în mod sincer, o patrie iubită.

Intr'un suflet cinstit nu încap două patrii. Una din ele e sacrificată ceilalte.

Din punct de vedere practic, ca soluție realizabilă pare a se impune atitudinea formulată de senatorul evreu Hecht.

Consecvent cu acest ideal de viață, intelectualitatea evreiască ar trebui să îndrumeze conștient educația tinerelor generații, ursite a rămânea să trăiască în România, ca în patria lor, singură și adevărată.

Consecvent cu acest ideal de viață, ea ar trebui să se ferească de acele manifestări cari o pun în postura de separatism sufleteș și o închid într'un „ghetto“, de un fel sau altul.

AVIZ. — În vederea asigurării apariției regulate a revistei, fiind nevoiți să ne aprovizionăm cu hârtie din vreme rugăm pe d-nii abonați, să ne remită abonamentul pe anul al II-lea, care a început la 1 Aprilie.

Sacrificiile pe care le facem cu editarea acestei reviste atât de necesară apărării intereselor noastre de neam, credem că vor convinge pe d-nii abonați să ne achite sumele datorate fără să mai fim nevoiți să apelăm la fiecare în mod individual.

Direcțiunea

O ILUZIUNE OPTICĂ

Jidovul rătăcitor care sub pseudonimul caracteristic de Viator redactează spanacurile economice din ziarul „Argus“, se indignază în articolul de fond al acestui cotidian din 6 Septembrie în contra oficiosului guvernamental pentru că acesta s'ar ocupa cu chestiunea jidovească.

După acest viator semit, care probabil că a sosit la noi via Lemberg, chestiunea jidovească nu mai există în România de când cu tratatul dela St. Germain. Azi nu mai există jidani în țara românească de oarece toți au devenit români. Poți să cutreeri România în lung și lat n'ai să mai dai de picior de jidan. Moldova, Basarabia, Palestina (adică Bucovina), Maramureșul nu mai conțin jidani nici măcar de prăsilă. În aceste ținuturi nu mai există, de când cu tratatul dela St. Germain, decât numai români sadea, unii purtând căciulă, suman, ițari, iar alții tichii, caftane și papuci. Afară de aceste diferențe superficiale, precum și de unele mici deosebiri de grai unii vorbind un dialect romanic iar alții un jargon nemțesc, și de faptul că cei în ițari muncesc din greu cu brațele pe când cei în caftane trăesc din munca primilor fără să le dea nimic în schimb, nu se poate vorbi deloc de două populațiuni deosebite.

Nici pe terenul intelectual nu mai există vreo deosebire între românii de confesiune creștină și cei de credință mozaică. „Adevărul“, „Dimineața“, „Lupta“, „Presa“, „Aurora“, vezi chiar „Curierul Izraelit“ sau chiar „Neamul Evreesc“ au devenit dela 1919 încoace organe curat românești apărând toate interesele românizmului în contra atacurilor ungurilor și în special în contra jidanilor bolșevici. Ele sunt redactate în cea mai curată limbă românească, încât ai crede că articolele lor sunt scrise de un Eminescu, Baritiu, C. A. Rosetti dacă n'am ști că penele care făuresc toate aceste capo d'operă ale prozei românești au fost mânuite de români neaoși ca Fagure, Ion Grăunte, Horia Carp etc. Ba mai mult poți să asculți pe rabinul dela Buhuși sau pe Nicolae Iorga și n'ai să mai găsești în spusele lor nici o diferență dela 1919 încoace.

Are dreptate bucătarul dela „Argus“ când reproșează ziarului „Viitorul“ renunțarea la atitudinea de ștruț pe care a cultivat-o până azi față de problema jidovească.

Să continue să închidă ochii cum a făcut-o după 1919 și să poltească după aceia să mai vadă pericol jidovesc.

O LĂMURIRE NECESARĂ

Sub acest titlu, ziarul „Viitorul” publică un articol în care recunoaște că este antisemit, și caută să justifice acest antisemitism. Iată argumentațiunea „Viitorului” pe care o cităm textual:

„Da, suntem antisemiți! Suntem antisemiți fiindcă de ani de zile, azi ca și ieri, denunțăm opiniei publice toată ticăloșia anumitor prese, care încearcă să otrăvească viața internă a țării, semănând zilnic anarhia cu nădejdea că va distruge statul acesta, în care, se îngrășe, se îmbogățește și se răsfată, batjocorindu-l înăuntrul și defăimându-l în afară. Și noi suntem antisemiți fiindcă toată acțiunea aceasta ticăloasă este condusă de evreii cari stăpânesc anumite prese.

„Da, suntem antisemiți, fiindcă nu tolerăm ca anumita presă să ia apărarea străinilor și ticăloșilor cari atentează la siguranța statului, cerând în schimb măsurile cele mai severe împotriva românilor cari, oricât de greșită ar fi uneori acțiunea lor, e în schimb pornită din simțiminte românești, ceea ce nu e cazul evreilor din anumita presă. Dacă nu suntem de părere să se tolereze greșelile unora, chiar când au la bază un simțământ național, cu atât mai mult nu socotim că se pot îngădui acțiunile păgubitoare ale celor, cari au avut un cuvânt de scuză chiar pentru gestul criminal dela Senat alteroristului Max Goldstein”.

Era natural ca mai din vreme sau mai târziu, „Viitorul” să recunoască adevărul pe care noi îl punem în evidență dela apariția noastră și anume că jidanii sânt un element turburător care nu caută decât să distrugă cadrul societăților ariene în care sunt niște oaspeți nepoștiți. Acest element parazitar, căci după cum o spune Eminescu jidanul nu e producător, ci numai consumator, acest element parazitar a pus mâna pe presa din țara românească, și prin mijlocul ei lucrează în mod constant și cu o perzistență diabolică să verse venin în mințile neprevenite ale Românilor, să creeze și să mențină vrajbă între elementele componente ale acestei țări, să calomnieze pe toți patrioții și să ia apărarea tuturilor conspiratorilor și vrăjmașilor acestei țări.

La noi ca și în Ungaria, ca și în Polonia în Rusia, Germania, Austria, și în fine ori unde se află în număr mai mare, jidanii formează un element dizolvant, un element turburător, justificând definiția istoricului Momsen, că *jidanii sânt un ferment de descompunere*. Trăind în parazit pe spinarea celorlalte popoare, el nu se

mărginește să le sugă din forța lor productivă, ci își face o diabolică plăcere să le corupă moralul și să le distrugă organizațiunea lor socială. La Egipteni, la Români, în timpurile vechi la Englezi, la Francezi, la Spanioli în evul mediu ei au fost totdeauna elementul parazitar și revoluționar, forțând pe gazdele lor să-i alunge cu foc și pară din ținuturile unde veniseră nepoștiți. Azi acelaș fenomen se întâmplă în țările din centrul și răsăritul Eurăpei, și tare ne temem ca acestea să n'aibă altă soluțiune pentru problema jidovească decât tot cea aplicată în antichitate și evul mediu.

E o notă bună pentru patriotismul redactorilor „Viitorului” că au luat o pozițiune hotărâtă în contra pseudo-românilor de la „Adevărul”, „Dimineața”, „Lupta”, „Presa”, „Aurora”, etc., adică în contra întregii prese cușer scrisă în jidovește cu vorbe românești.

Ne așteptăm ca și celelalte ziare de partid scrise de români să ia aceeași atitudine și mai ales „Universul”, singurul ziar cu mare tiraj care n'a încăput încă pe mâna jidanilor, să pună în evidență că în țara românească presa e împărțită de fapt în două categorii: în cea românească și în cea jidovească, așa ca cel puțin românii când citesc un ziar să știe cine îl scrie și ce scopuri urmărește.

Verax

MARE ACTUALITATE

«JIDANII IN RAZBOI»

de A. C. CUZA

după documente oficiale.

Depozit: „Apărarea Națională”, str. Pictor Grigorescu, 9.

Prețul Lei 10. — Vânzători 20%.

Citiți

„NAȚIONALISTUL”

Organul Ligii „Apărării Naționale Creștine”

Terasa Bejan, Iași. — Pictor Grigorescu 9, București

ATENȚIUNE

Cei cari doriți să studiați chestiunea jidovească

Citiți :

A. C. Cuza -	-	-	-	Naționalitatea în Artă.
Prof. N. C. Paulescu	-	-	-	Spitalul, Coranul, Talmudul, etc.
G. Bogdan-Duică	-	-	-	Românii și Ovreii.
Th. Raica	-	-	-	Jidovii cu legea lor
I. D. Protopopescu	-	-	-	Pericolul Ovreesc
Verax -	-	-	-	La Roumanie et les juifs
Arhibald	-	-	-	Porcii, vol. I și II (Activitatea ovreilor timpul ocupațiunei).
G. Batault-	-	-	-	Le problème juif
R. Lambelin	-	-	-	Protocols des Sages de Sion.
	-	-	-	Le Règne d'Israel chez les Anglo-Saxons.
J. & J. Tharaut	-	-	-	Quand Israel est roi.
F. Roderich Stoltheim	-	-	-	Das Rätsel des Jüdischen Erfolges
Th Fritsch	-	-	-	Handbuch der Judenfrage.
Prof. Aug. Rohling-	-	-	-	Talmud-Jude.
Ad. Wahrmund	-	-	-	Das Gesetz des Nomadentums.
Kyrihäuser	-	-	-	Semigothaismen.
H. Stewart Chamberlain.	-	-	-	Die Grundlagen des XIX Jarhunderts.
The Dearborn Publishing Co.	-	-	-	The international jew.
"	"	"	"	Jewish Activities in the United States.
"	"	"	"	Jewish Influences in American Life.
Pitt-Rivers	-	-	-	The World Significance of the Russian Re- volution.
V. E. Marsden-	-	-	-	Jews in Russia.

Reviste

La Vieille France	-	-	-	5, Rue du Pré aux Clercs, Paris.
Hammer	-	-	-	Leipzig, Königstrasse, 17.
The Hidden Hand	-	-	-	62, Oxford street, London.

Act constitutiv al „Uniunei Naționale Creștine“

Văzând situația precară a elementului românesc în comerț și industrie față de concurența străină ; văzând că această concurență, în deosebi a străinilor jidani neasimilabili, este anume organizată în vederea acaparării, cu excluderea Românilor de pe terenul muncii ; văzând că orașele țării se desnaționalizează progresiv și că invazia jidovească sporește pe fiecare zi, cu tendința vădită de a transforma pământul României într-o țară de colonizare a lor ; considerând că această stare de lucruri e de natură să falșifice cultura și să periclitizeze însăși existența nației românești.

Subsemnații ne constituim într-o uniune de apărare națională cu numele

„UNIUNEA NAȚIONALĂ CREȘTINĂ“

Scopul „Uniunii“ este de a lupta, prin toate mijloacele legale, pentru sprijinirea intereselor economice, politice și culturale românești, împotriva jidanilor. În vederea acestui scop, vom proceda întâi la editarea unui organ de publicitate, pentru apărarea ideilor naționaliste, democratice și creștine, pe care le împărtășim în comun, legându-ne a susține această acțiune în limitele puterilor și situațiilor noastre.

București, 24 Ianuarie (6 Februarie) 1922.

Nu cumpărați dela jidani ceea ce puteți găsi în „răvăliile Românilor“